

Anh chỉ giả vờ giận em thôi...

Nó nói chia tay anh. Cứng rắn, không chút đau đớn trong lời nói. Anh đứng nhìn nó, nó quay đi, nước mắt lại chảy xuống mặt. Anh không đuổi theo nó...

Ai cũng cho rằng anh và nó thật khó để hòa hợp, một người khá ít nói, lạnh lùng, không bao giờ thể hiện cảm xúc và cũng không bao giờ người khác biết anh nghĩ gì.

Còn nó, một đứa lúc nào cũng nhí nhảnh như con nít, tính nó hơi bốc đồng, muốn làm việc gì là phải cố sống cố chết để làm bằng được, đôi khi nó còn thiếu suy nghĩ và chẳng cần biết những hành động của nó sẽ gây ra hậu quả gì.

Thế mà anh và nó lại yêu nhau, lũ bạn quay ra bảo: đúng là một đôi bù trừ cho nhau quá hợp lí. Nó cười nhìn anh hạnh phúc, có lẽ, nó yêu anh vì anh là anh, vì anh cứ nghiêm nghị, cứ lạnh lùng thế, cứ chẳng bao giờ đồng ý với bất cứ việc gì nó làm...

Nó sống vui vẻ với những điều giản dị, nó luôn đem đến cho người đối diện là nụ cười. Nó luôn biết cách làm cho người khác cảm thấy lạc quan và yêu đời hơn, nhưng nó, cũng luôn biết cách... phá hoại một cái gì đó hay là gây ra những hậu quả khó lường.

Anh bận rộn với hàng đống công việc, nó rong chơi và lang thang cả ngày không biết chán, nó có thừa thời gian để than vãn chán nản với anh, có thừa thời gian để bày ra hết trò này đến trò nọ trên chộc anh. Nhưng tất cả đều giống như mọi lần anh đều nói một câu giống y hệt “em làm sai rồi đấy, học cách xin lỗi đi”.

Nó khóc, biết bao lần anh làm cho nó khóc. Anh nói xong câu ấy rồi quay đi lạnh lùng, thậm chí một cái ôm cũng không hề có.

Anh lúc nào cũng giữ vẻ mặt nghiêm nghị, đôi khi nó thấy anh giống một pho tượng im lìm khó hiểu, và muốn khám phá được bên trong pho tượng đối với nó nhiều khi thật là khó khăn.

Nó thích nhắn tin, còn anh chỉ thích gọi điện nói vài câu cho nhanh, nó thích nhắn tin bởi như thế tình cảm và mới đúng là những người yêu nhau hơn. Nhưng anh không thích nhắn tin, bởi anh lúc nào cũng bận rộn. Nhiều lúc nó hệt hăng khi ngồi cẩn thận soạn tin nhắn cho anh những lời lẽ yêu thương, nhưng nó đợi mãi chẳng thấy tin nhắn trả lời hay nếu có cũng chỉ là những dòng cụt lủn “ok” hay “uhm”.

Có lẽ điểm khác biệt quá lớn là nó quá nhõng nhẽo, còn anh lúc nào cũng nghiêm nghị và cứng rắn.

Bạn bè nó thích tụ tập vào cuối tuần, lúc nào chúng cũng tha lôi theo người yêu đi cùng. Còn nó, lúc nào cũng lẻ loi đi một mình, nó buồn. Lũ bạn hỏi lúc nào nó cũng phải nói đỡ rằng anh đang bận này bận nọ, thật sự thì anh chẳng thích đi cùng với nó đến những chỗ như thế. Anh không thích ồn ào, anh nói là anh không đến để cho nó và đám bạn cảm thấy thoải mái hơn. Nhưng cái suy nghĩ ấy của anh sai lè, nó tin rằng, nếu có anh, nó sẽ vui hơn, vui hơn rất nhiều.

Nó ghét anh lúc nào cũng bận rộn, nó ghét anh lúc nào cũng hờ hững với nó, và nó còn ghét anh sao mà lúc nào cũng coi nó như đứa trẻ con. Nhưng nó biết, anh yêu nó, tình yêu của anh thật lạ, và tình yêu ấy làm cho nó chệnh choáng...

Sinh nhật đứa bạn của nó, bạn nó gọi điện mời anh đến, nó hồi hộp, không biết là anh có đến hay không?

Và rồi, anh đến, anh không đón nó, nó đi cùng bạn. Nhưng nó cũng cảm thấy vui vì cuối cùng anh cũng không làm nó thất vọng. Nhưng anh đến mang theo quà, ngồi một lúc rồi đứng dậy xin phép ra về, rất hờ hững quay ra bảo nó “em ở lại chơi với bạn nhé, anh bận phải về trước”.

Nó không biết phải nói với anh như thế nào, nó đã mặc thật đẹp để tối nay khi anh đến sẽ nhìn thấy nó thật lộng lẫy, nhưng anh cũng chẳng đưa mắt nhìn nó một lần.

Nó uống thật nhiều rượu, nó còn không biết nó đã uống bao nhiêu rượu nữa, đầu óc nó chệnh choáng, choán cả tâm trí của nó là hình ảnh của anh. Tại sao nó lại yêu người như anh chứ, tại sao lúc nào anh cũng hững hờ? Nó chẳng

thể nào trả lời được câu hỏi ấy, nó chỉ biết men say đang ngấm dần, và tất cả xung quanh nó mờ nhòe, trở thành ảo ảnh....

Nó tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ. Hai con bạn nó cũng vẫn chưa tỉnh, mùi rượu nồng nặc, nó cảm thấy khó chịu, cổ họng như bị cào xé và bụng nó đau dữ dội có lẽ vì rượu khá mạnh.

Nó nhìn điện thoại, đã là 10h sáng. Anh nhắn tin hỏi xem nó đã tỉnh chưa. Trong trí nhớ, nó lơ mờ nhớ ra, hình như người đưa nó từ bữa tiệc sinh nhật chính là anh. Nó nhớ ra trên quãng đường anh đưa nó về, nó đã lái nhái bao nhiêu điều, nó đã trách móc anh, nó đã nói thẳng ra anh thật xấu xa khi từng ngày qua cứ hờ hững với tình yêu của nó.

Tự dưng khi nhớ ra mọi điều, nó cảm thấy thật xấu hổ, vì anh đã nhìn thấy nó trong bộ dạng ấy và nó đã nói bao điều không nên nói nữa. Nó lại gây thêm chuyện một lần nữa....

- Em đỡ mệt chưa?

- Em...vẫn còn mệt, đầu rất đau, cổ họng, bụng nữa. Nó ập úng kể lể.

- Đã không biết uống rượu rồi còn uống nhiều như thế.

- Em...

- Người say rượu không bao giờ biết kiểm soát được hành động của mình, lần sau đừng có như thế nữa!

- Anh !!! anh không thèm quan tâm tại sao em lại như thế, anh chỉ biết trách mắng em thôi, anh thôi đi!

- Em trẻ con lắm, chẳng suy nghĩ trước khi làm bất cứ việc gì cả. Lần này anh giận đấy, em hãy tự suy nghĩ xem như thế đúng hay sai.

Anh cúp máy, nó biết nói gì hơn, mặc dù nó biết nó sai, nhưng chẳng lẽ anh không hề bao dung hơn cho nó hay sao, anh không dành cho nó một sự quan tâm thay vì trách mắng nó. Mà lí do nó trở nên như thế là bởi anh, anh mới là người đáng trách...

Nó khóc, nước mắt có vị mặn chát, nó đau, trái tim nó đau đớn vì anh. Mọi thứ xung quanh mờ nhòe, vụn vỡ. Anh chưa bao giờ dành cho nó một vị trí đúng như là người yêu, liệu nó có thể tiếp tục được nữa không? Không, nó không thể, nó cảm thấy mệt mỏi.

Tình yêu và nước mắt, thứ nào có vị xót xa hơn?

Nó nói chia tay anh. Cứng rắn, không chút đau đớn trong lời nói. Anh đứng nhìn nó, nó quay đi, nước mắt lại chảy xuống mặt. Anh không đuổi theo nó...

Một ngày, hai ngày, ba ngày....Anh vẫn không liên lạc với nó.

Ba ngày, bốn ngày....một tuần trôi đi. Điện thoại của nó vẫn không thấy nhạc chuông quen thuộc rung lên.

Nó muốn gặp anh, nó muốn nói với anh rằng nó nhớ anh, rất nhiều. Nó biết nó đã sai. Giờ đây, không có ai nhắc nó ăn uống, cũng chẳng có ai đủ kiên nhẫn ngồi lắng nghe những câu chuyện ảm ương của nó và cũng chẳng một vòng tay thật chặt, một bờ vai thật vững chắc mỗi khi nó mỏi mệt.

Hôm nay là sinh nhật anh. Mưa, mưa to, nó đi dưới mưa, mặc kệ nước mưa xối xả. Bước chân nó tự tìm đến nơi quen thuộc, nó nhìn mọi thứ xung quanh. Nó nhớ anh biết bao nhiêu...Nó đã sai thật rồi, nó đã làm bao nhiêu chuyện sai, bao nhiêu chuyện ngốc nghếch nhưng anh đều tha thứ cho nó. Nhưng lần này, có lẽ...Nó sợ lời chia tay...

- Xem có ai ngốc như em không? Đi dưới mưa mà chẳng đem theo ô.

- Anh...giọng nó run run.

- Anh xin lỗi, anh sai rồi.

Nó ôm lấy anh, nó khóc, nước mắt vì uất ức, nước mắt vì hạnh phúc. Nó đã nhớ anh biết bao nhiêu. Nó muốn biết anh có còn giận nó nữa không. Nó muốn biết mọi thứ lâu nay nó vẫn thắc mắc...

“Anh muốn nói cho em biết rằng, anh yêu em. Nhưng đôi khi anh sợ, anh phải tự nghiêm khắc với em, vì anh muốn em có bản lĩnh hơn và biết suy nghĩ hơn. Anh sợ nếu anh cũng nhu nhược thì tình yêu của chúng ta sẽ mong

manh. Đừng khóc nữa nào, anh chỉ giả vờ giận em thôi.”

Hóa ra tình yêu vài nước mắt còn có những dư vị khác.